

DOBAI PÉTER

Mária egy régi fényképét elnézve félőn, merengőn

1.

*Milyen régen elmúltak azok a fák,
amelyeknek árnyéka súlytalanná tette
lendülő alakod nyilazó sugarát - - -
Igen, a tér a régi helyén van. Az időket közben el ki vette?*

2.

*A fényképeken háttal állunk az időben:
arcunkon mosolyunkban nincsen félelem,
nem, nem vesszük észre, hogy a papíros fényképeken
is múlik az idő, de az már nem a mienk - - -*

3.

*Lassan felfogom: egyetlen fénykép sem emlék!
Minden fénykép **most van**, mint egy gondolat,
mint a remény, sőt, a fénykép mindig csak **lesz még**,
hiába, hogy régen, egy másik életben exponáltad!*

